

פרוטוקול

מישיבה מיום 14.1.2010

כב' השופט (בדימוס) אורי גורן, יו"ר הועדה	<u>נוכחים:</u> חברי הועדה:
מר אביגדור קהלני	
כב' השופט (בדימוס) ד"ר גבריאל קלינג	
פרופ' ערן דולב	
גב' אסתר דומיניסיני	
עו"ד נחמה פרלמן	משקיף מטעם משהב"ט:
גב' ליאת ניקריטין, מר מאיר בינג	משקיף מטעם משרד האוצר:
מר יצחק פוקס	משקיף מטעם צה"ל:
מר אביהו דיסטלמן	מרכז הוועדה:
מר עידן קליימן, עו"ד	הופיע בפני הוועדה:
עו"ד יוסי לוי – היועץ המשפטי של	נוכחים נוספים:
ארגון נכי צה"ל	
מר שמעון נבון – יו"ר הוועד הארצי של	
ארגון נכי צה"ל	
מר חיים בר – יו"ר ארגון נכי צה"ל	
מר אורי יבלונקה- עוזר דובר הוועדה	
גורמים נוספים	

הופעתו של עידן קליימן בפני חברי הוועדה

עידן קליימן: אני עובד בארגון נכי צה"ל כסגן יו"ר מחוז ת"א. האמת היא, לא תכננתי לבוא ולדבר, אלא פשוט ישבתי פה מאחורה. באתי לתמוך בחברים, אבל שמעתי את ד"ר זנדבנק פונה ומדבר איתכם, והחלטתי שאני חייב לנצל את ההזדמנות הנדירה הזו, ולהעיד בפני חברי הוועדה הנכבדה.

קודם כל אני אתחיל בסיפור אישי שלי. אני הייתי לוחם בחטיבת גבעתי, נפצעתי יום לפני קורס קצינים בהיתקלות עם מחבלים בטווח קצר, בחאן-יונס בעזה. אני משותק מהחזה ומטה. עברתי פעמיים דום לב כתוצאה מהפגיעה, שוקמתי במשך 4 חודשים בבי"ח תל השומר, ולאחר מכן חזרתי לירושלים. אני עו"ד בהשכלתי. לאחר פציעתי עבדתי בקונסוליה הישראלית בלוס אנג'לס, במחלקה הקונסולרית במח' ההסברה. חזרתי לארץ, השלמתי את לימודי המשפטים, התמחיתי בפרקליטות ת"א בעבירות כלכליות ולאחר מכן פרצה מלחמת לבנון השנייה. אני התנדבתי לטפל בפצועי מלחמת לבנון השנייה באיזור ת"א ונשאבתי לעבודה בארגון נכי צה"ל.

א. גורן, יו"ר: באיזו שנה נפצעת?

עידן קליימן: ב-נובמבר 1992.

אני בא ממשפחה ציונית, פטריוטית. סבי נהרג בקרבות של נהריה, אבי נפצע אנושות בקרב על מוצב בודפשט בתעלה, ואני מגיל צעיר מאוד יש אצלי בספריה ספר עם עטיפה חומר שכתוב

עליו "עוז 77". אני גדלתי על זה. על זה ועל "כוח צביקה" ועל השכנים שלי בירושלים ממול, ששניהם משותקים, שאחד מהם נפצע בקרב על הר אדר, ואני, כשחזרתי בטירונות של 91' – אם מישהו זוכר את חורף 91' – חזרתי עם מדים ונעליים צבאיות והלכתי לפנות את השלג מביתו של פצוע משותק בקרב על הר אדר, כדי שיוכל לנסוע לעבודה. כי זה מה שלימדו אותי על נכי צה"ל.

ואני היום פה, להעיד בפניכם שמה שהיה אז לא דומה בכלום להיום. ושישב פה ד"ר זנדבנק והעיד בצורה מופתית על הסדר בוועדות רפואיות, אז חבל שהוא לא ישב איתי אתמול כשישבתי עם בחור בשם ברק מרון, לוחם גולני שנפצע בהיתקלות בלבנון, ועבר מעל 30 וועדות רפואיות – מעל 30 וועדות רפואיות! מה שאתם שומעים. כאשר באחת הוועדות הרפואיות (כי הוא העיד פה על קטע פסיכיאטרי), כאשר באחת הוועדות הרפואיות, כאשר הוא בכלל נבדק על פארה-פרזיס, שזה שיתוק, החליטה אותה וועדה רפואית, על מנת לעשות את הקומבינה של האחוזים שלהם, ש"נכות פוסט טראומטית" היה כתוב שם עם קו, "נכות שנמחקה". אני מוכן לחזור במיוחד ולהביא את הפרוטוקול, כדי שתראו שאדם שהוא בכלל לא מומחה בפסיכיאטריה, מתח קו על PTSD, פוסט טראומה, וכתב "נכות שנמחקה" וכל מי שטיפה מבין ברפואה, יודע שפוסט טראומה זו נכות שלא עוברת. אתמול ישבתי והכנתי תיק של 'צעירים' אני קורא לזה, 'תיק צעירים לוחמים', שנפצעו במערכות ישראל ועולות עדויות נוראיות של הזנחה, של שקרים בוועדות רפואיות. ואני מוכן לעמוד מאחורי כל הצהרה שלי פה, גם כמשפטן וגם כעובד ארגון.

א. גורן, יו"ר: אתה עוד שייך לפרקליטות?

עידן קליימן:

לא, אני עובד בארגון נכי צה"ל.

ואני ישבתי אתמול וריכזתי תיק של צעירים.

אני פשוט רוצה להתייחס קודם כל לוועדה הרפואית, כי ישב פה

ד"ר זנדבנק וממש התבטא בבהירות לפניכם, ואתם מאוד

התרשמתם ממנו. אז אני רוצה להביא את האמת שלנו.

ואני מוכן להביא לפה את אלעד קופרשטיין, לוחם בצנחנים

שנפצע בכפר של דאבל, שנהרגו 9 צנחנים. הוא חילץ את

הפצועים מהטיל הראשון ואז הוא חטף את הטיל השני והוא עף

לתוך טרסה, ויש לו 3 פריצות דיסק בגיל 25, ובוועדה הרפואית

שאל אותו רופא: 'איך אני יודע שזה לא קרה לך מספונג'ה

בבית?'

ואני מוכן להביא לפה את יוסי כהן, שקיבל את צל"ש הרמטכ"ל,

לאחר היתקלות שהוא במו ידיו הצליח להרוג 5 מחבלים, ואותו

שאלו 'איך אנחנו יודעים שזה לא קרה לך בקרב יריות ברמלה,

על עיסקת סמים?'" אני מכון להביא אותו, בן-אדם, צל"ש

הרמטכ"ל.

ואני יכול להביא לפה לא מעט אנשים שנכנסו למשרדי חיוורים

ורועדים, אחרי שהם הושפלו בוועדות רפואיות. ואפשר להביא

לפה עו"ד שמתמחים בוועדות רפואיות, שיספרו לכם על

הקומבינות האלה של ה-19% וה-29%. ואפרופו שאומרים לכם

להעלות את הרף הזה, של לשלוח את החבר'ה שעד 29%. אז

אולי נזמן לפה את עידן בורובסקי, שקיבל טיל במלחמת לבנון

השניה, שרגלו הימנית נראית כמו שיעור באנטומיה, כלומר אין

עור בכלל והוא מוכר 20% על הרגל הזאת. ואותו רוצים לשלוח

מאגף השיקום.

אז חבר'ה, אני 3 שנים כבר קולט פצועים ונכי צה"ל ומטפל בהם,

וכל מה שעומד מאחורי התיזה הזאת וכל מה שעושים פה – לא

חלילה וחס אתם, אלא מה שאגף השיקום מבקש לעשות – זה מדובר על חסכון כספי ולא עומדת שום תיזה שיקומית מאחורי, וכשאני שאלתי במפגיע את ראש אגף השיקום הקודם, ואת אדון זאב ויסמן שישב פה, מה עשיתם כדי לשקם נכים, לדוגמא, בנתב"ג 2000?

הרי פעם, אנחנו גדלנו בתור ילדים, שנכי צה"ל מקבלים תחנות דלק ושיקום במוניות וחניונים וכל מיני דברים כאלה. ואני הגעתי אחרי תקופה ארוכה, באתי אליהם ואמרתי: תשמעו חבר'ה, אם אדם הוא לא אקדמאי, אז למעשה אין לכם שום אפשרות לשקם אותו.

אגב, בהערת אגב, שמעון נבון נכה 100 פלוס, העיד פה כמה פעמים ראתה אותו עובדת שיקום, אז אני יכול להגיד לכם שב-17 שנה, אותי ראו 4 פעמים עובדי שיקום, וכל השיקום שלי הוא אישי, בזכות משפחתי ובזכות אופיי, ושום דבר לא מאגף השיקום. אלא אם כן קוראים לשיק של 10 אלפים שו"ע על שנת לימוד, שיקום.

אני מוכן להעיד בפניכם, שאגף השיקום העלים ממני זכויות שמגיעות לי, תוך כדי הלימודים. תוך כדי הלימודים, סתם הערת אגב, מגיע לנכה 100 פלוס מחשב, ואף אחד לא אמר לי. אני מדבר על שנת '96 כשמחשב עלה 8,000, 9,000 שקל. אף אחד לא אמר לי. קניתי מכספי. סתם, כהערת אגב, כדי שתבינו. עכשיו, אני פה בא ואמרתי לאותה קבוצה נכבדה, אמרתי להם, ופשוט אני מטפל בהרבה נכים שלא כולם יכולים להיות אקדמאים. יש חבר'ה שרוצים לבוא ולעבוד במקצועות אחרים ושאלתי את רוני מרנו, היה פרויקט נתב"ג 2000. כל מי שהיה בשדה התעופה ראה שם מאות חנויות, 'כמה נכים שיקמתם שם? הלא משהב"ט גם היה מעורב כלכלית בהקמה של המערך הזה?'

כלום. אפס. אפילו לא אחד!

אמרתי להם: המשרד הממשלתי שלכם יש 5% חוק העסקת נכי מלחמה, יש אצלכם 5%? 'לא'.

אני בהתנדבות הייתי 5 שנים יו"ר נציגות נפגעי חוט שדרה בארגון נכי צה"ל. ארגנתי כנס של הנכים המשותקים, ב-4 גפיים, 2 ו-4 גפיים. ושם שאל אחד החבר'ה את ראש אגף השיקום הנוכחי, והתשובה חזרה על עצמה. ואז אותו איש יקר אמר לו 'אולי תתחיל אתה בהעסקה של נכי מלחמה אצלך באגף?', אמר לו כן, ועד היום אף אפילו לא אחד הועסק. וזה היה לפני כבר כמעט שנה.

אגב, אני גם חושב שברגע שעלה יו"ר ארגון נכי צה"ל, להעיד פה, קמו אנשי השיקום ועזבו. זה כבר משהו שצריך להעלות שאלה.

כי אני גדלתי על זה שאנשי אגף השיקום, זה המשפחה שלנו. הם היו מוזמנים לבר מצוות שלנו, ובריתות וחתונות, והיו חלק מאיתנו. אני בטוח שהחבר'ה פה זוכרים את זה. היום אפילו לא מוזמנים להרמת כוסית בראש השנה.

ואני פניתי אליהם ושאלתי: לא חורה לכם? מה, רק אנחנו לא בסדר?!

אתמול בחורצ'יק שהוא מוכר, קטיעת רגל ו-50% פוסט טראומה, קיבל אירוע מוחי בגיל 28. הוא שוכב עכשיו מחוסר הכרה בתל השומר. אני אתמול ביצעתי פניה לאגף השיקום, לתת להורים שלו מלונית בתל השומר שם, שיוכלו להיות לידו. אמרו לי: זה לא על הנכות המוכרת שלו. שיגיש תקנה 9.

אמרתי להם 'בואו נתווכח אחרי זה, אם אדם שהוא קטוע רגל, שהמחזור הדם שלו לא תקין והוא מקבל תרופות פוסט טראומה שמעלות את לחץ הדם, בואו נתווכח אחרי זה רפואית, האם

הסטרוק שהוא קיבל, האם השבץ שהוא קיבל, הוא בעקבות הנכות המוכרת שלו. אבל כרגע ההורים שלו כבר 3 ימים עומדים ליד המיטה שלו, ואין להם איפה להתקלח ולישון. בואו ניתן להם מלונית ואחרי זה נדון בזה'. לא. לא. זה אגף שמזמן סיים להיות אגף שיקום, והוא אגף תשלומים. וזה אגף שכל יוזמה של ארגון נכי צה"ל שהיא שיקומית, נדחית. והעיד פה יו"ר הארגון על הגישה, שכל הנכים הם שקרנים ועצלנים ולא רוצים לעבוד. אגב, כשראינתי את החבר'ה הצעירים, לגבי מה המסר שהם רוצים שאני אעביר לאגף השיקום, אז המוטיב הדומיננטי היה: עבודה.

וכאשר פונה אלי בחור בשם אריק שבשביץ שנפצע, לוחם הנדסה קרבית שנפצע כשחילץ פצועים, קיבל טיל נ"ט לתוך הפומה שלו, ואומר לי: 'עידן, למה הם שולחים אותי לגרוס נייר?' הוא אומר לי 'כל עבודה מכבדת את בעליה, זה נכון. אבל זה מה שאגף השיקום יכול להציע לי כעבודה? לגרוס נייר? אני רוצה עבודה בבזק או בחברת החשמל, משהו שאני אוכל להתקדם עם הזמן'. הוא אדם שלא יכול להיות אקדמאי. הוא 75% נכות, מתוכם 50% פוסט טראומה, הוא לא יכול לשבת בכיתה וללמוד, אבל הוא רוצה לעשות עם עצמו משהו.

אז אני הארכתני יותר מאשר תכננתי, בדבריי, אבל אני אסיים ואגיד לכם שחבר'ה, אין פה שום דבר שקשור לאגף שקורס תחת כ"א, ואין פה שום דבר שקשור לזה שצריך לעשות הפרדה בין דם לדם. ומי שקרה היום את עיתון 'ידיעות אחרונות' ראה שראש אכ"א אומר שעוד עשור מהיום, 70% מבני הנוער ישתמטו. וכשאני קראתי את זה, ליבי התכווץ ואני רוצה להגיד לכם שבתור לוחם שנפצע בפעילות מבצעית וגדל במשפחה של לוחמים, תומכי הלחימה הם לא פחות חיילי צה"ל מאיתנו, ואני

כלוחם שיצא מעבר לקו האדום, חודר קו אדום, לא הייתי שווה כלום בלי הנשק ובלי המכונאי ובלי הטבח ובלי אותם אפסנאים שהיו דואגים לציודים שלנו ועשו עבודה לעילא ולעילא. ואני מודה לכם על ששמעתם אותי, ואני חושב שכדאי מאוד שאתם תזמנו לפה חבר'ה צעירים שהם יגידו לכם באמת את כל האמת של מה שקורה להם מול אגף השיקום, ואז אני חושב שהתמונה שלכם תהיה הרבה יותר רחבה. תודה רבה לכם.

(תום עדותו של מר עידן קליימן)